

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 noiembrie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covalenco,

Judecători

Iurie Diaconu,

Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, declarat de avocatul Șcheau Igor în numele inculpatului și inculpatul

Varnali Alexandr.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 01.11.2016 - 28.12.2017;
2. Instanța de apel: 30.03.2018 - 07.06.2018;
3. Instanța de recurs: 01.08.2018 - 21.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 28 decembrie 2017, Varnali Alexandr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 2 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Varnali Alexandr în beneficiul părții vătămate Lupu Dumitru a prejudiciului material în mărime de 37732 lei, a prejudiciului moral în mărime de 150000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Totodată, a fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea din contul lui Varnali Alexandr a cheltuielilor judiciare în mărime de 1480 lei.

2. Prima instanță a constatat că Varnali Alexandr, la 27 octombrie 2015, aproximativ la ora 09.25, deținând permis de conducere cu nr.109300329, eliberat la 19 mai 2010, pentru categoriile „A”, „B”, conducând automobilul de modelul „Opel Astra”, cu n/î xx, deplasându-se pe traseul R-34 Chișinău-Cantemir, aflându-se în preajma drumului de acces spre s.xx, r-nul Cantemir, încălcând prevederile Regulamentului circulației rutiere și anume - pct.3, potrivit cărora „participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”; - pct.10 subpct.(1) lit.b), potrivit căruia „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a

conduce în siguranță vehiculul pe drum”; - pct.45) subpct.(1) și (2), potrivit căruia „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, și pct.46) subpct.(1) lit.a), b), potrivit căruia „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: copii, microbuze și autobuze în staționare”, și, fără a ține cont de situația rutieră, manifestând încredere exagerată, nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului și a tamponat pietonul Lupu Mădălina, care traversa carosabilul de la stânga spre dreapta relativ mișcării automobilului, căreia i-au fost cauzate, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.144/D din 11.11.2015, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin contuzie cerebrală, plagă superficială în regiunea mandibulei pe dreapta, contuzia țesuturilor moi în regiunea temporală pe dreapta, fractură închisă a humerusului și gambei drepte, stare după repoziție deschisă a fragmentelor.

3. Împotriva sentinței au declarat apel avocații Ig.Șcheau și Gh.Josu în numele inculpatului și inculpatul A.Varnali, care au solicitat:

- avocatul Ig.Șcheau în numele inculpatului și inculpatul, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, cu respingerea acțiunii civile în partea încasării prejudiciului material și a cheltuielilor de asistență juridică și reducerea cuantumului prejudiciului moral pretins, invocând că învinuirea înaintată inculpatului a avut loc după expirarea de drept a calității de bănuț, ceea ce potrivit art.251 alin.(2) Cod de procedură penală, duce la nulitatea absolută a tuturor acțiunilor procesuale ulterioare și instanța urma, în temeiul art.275 pct.9) și art.391 alin.(1) pct.6), să dispună încetarea procesului;

- instanța nu s-a expus asupra plângerii sale, prin care a contestat ordonanța procurorului, referitor la respingerea cererii de numire a expertizei autotehnice și autotraseologice suplimentare, încălcând prevederile art.297 Cod de procedură penală; - instanța nu a reținut că accidentul rutier s-a produs din cauză că pietonul traversa strada neregulamentară, prin spatele autobuzului de rută, fără a se asigura privitor la efectuarea în securitate a acestei traversări, potrivit art.116, 117 din Regulamentul circulației rutiere, ceea ce a făcut imposibilă evitarea impactului cu pietonul; - instanța nu a dat apreciere declarațiilor martorilor L.Nicolau, D.Gorgan, C.Tenica, G.Croitor din care rezultă că anume pietonul s-a făcut vinovat de comiterea infracțiunii incriminate și nici concluziile expertului formulate în raportul de expertiză judiciară autotraseologică nr.1870 din 28.07.2016, din care s-a dedus că inculpatul nu a dispus de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea pietonului prin frânare; - incorect s-a dispus încasarea prejudiciului material de la inculpat, de rând ce automobilul avea contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă și în acest caz prejudiciul urma a fi dispus spre încasare de la SA „Moldasig”, fiind ignorate normele de drept material privind răspunderea civilă pentru pagubele produse de autovehicule; - eronat au fost apreciate de instanță copiile bonurilor prezentate întru justificarea prejudiciului material, deoarece unele dintre

acestea nu sunt descifrate, iar altele nu au tangență cu pretinsul prejudiciu material, acesta nefiind întru totul probat; - prejudiciul moral dispus spre încasare este unul exagerat, deoarece instanța nu a ținut cont de rolul reprezentantului părții vătămate la survenirea accidentului rutier, or, acesta în virtutea statutului juridic de părinte trebuia să asigure supravegherea copilului, în special în cazul de traversare a sectoarelor de drum;

- avocatul Gh.Josu în numele inculpatului, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, cu respingerea acțiunii civile, pe motiv că instanța nu a dat apreciere declarațiilor inculpatului, care a explicat că pietonul a ieșit brusc în fața automobilului și dânsul nu a avut posibilitatea de a evita impactul, astfel că vinovat de producerea accidentului se face pietonul, care coroborează cu declarațiile martorilor Gh.Croitor, C.Tenica, D.Gorgan, cât și cu raportul de expertiză auto-tehnică nr.20870 din 28.07.2016; - la stabilirea pedepsei, instanța a luat în considerare faptul că pietonul a încălcat prevederile art.114 alin.(1), (2) și 116 din Regulamentul circulației rutiere, dar nu a luat în considerare această circumstanță la aprecierea prejudiciului moral dispus spre încasare de la inculpat, care este unul exagerat; - instanța, dispunând încasarea prejudiciului material, nu a reținut că inculpatul a achitat reprezentantului părții vătămate suma de 7500 lei.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, au fost admise apelurile declarate de către avocații Ig.Șcheau și Gh.Josu în numele inculpatului și inculpat, casată parțial sentința, în latura civilă, în partea încasării prejudiciului material, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunea civilă intentată de reprezentantul legal al părții vătămate D.Lupu, în partea încasării prejudiciului material, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului prejudiciului să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

În motivarea soluției, instanța de apel, analizând materialele cauzei, apreciind probele prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor și anume, declarațiile inculpatului A.Varnali, a reprezentantului legal al părții vătămate D.Lupu, ale martorilor L.Nicolau, Gh.Croitor, C.Tenica, D.Gorgan, informația telefonică parvenită la IP Direcția Zonală Sud-Cahul în data de 27.10.2015, procesul-verbal de cercetare la fața locului, cu planșa fotografică din 27.10.2015, raportul de verificare tehnică a vehiculului din 29.05.2015, raportul de expertiză medico-legală nr.144/D din 18.12.2015, rapoartele de expertiză auto-traseologică nr.010787 din 10.03.2016 și spulimentară nr.012623 din 13.07.2016, a reținut că A.Varnali a comis infracțiunea prevăzută de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, deoarece din probele administrate și enumerate supra s-a dovedit faptul că anume A.Varnali a tamponat pietonul, care traversa traseul, prin spatele unui autobus de rută.

Instanța de apel a concluzionat că, cu certitudine s-a constatat că inculpatul a încălcat prevederile art.45 și 46 din Regulamentul circulației rutiere, care a provocat tamponarea pietonului minor, cauzându-i leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, deoarece acesta observând pe traseu un autobus care staționa, nu a redus viteza chiar până la oprire, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, fapt recunoscut de însuși inculpatul, care în instanța de apel a declarat că, după ce a observat pe traseu autobusul staționând, nu a întreprins măsuri în vederea reducerii vitezei și sporirii atenției la trafic, dar a continuat deplasarea mai departe, fără a alege corect viteza de

deplasare.

Trimiterea făcută de partea apărării la prevederile art.20 Cod penal, instanța de apel a considerat-o nejustificată, deoarece, atât potrivit declarațiilor martorilor în cauză, cât și a declarațiilor inculpatului, traseul în ziua producerii accidentului rutier era uscat, iar condițiile de vizibilitate erau bune, ce permiteau vizibilitatea la o distanță de până la 2 km. Prin urmare, nu au fost stabilite circumstanțe care ar putea duce la concluzia despre influența stării traseului sau a condițiilor climaterice asupra accidentului rutier.

Deși potrivit raportului de expertiză judiciară nr.012623 din 13.07.2016, s-a stabilit că inculpatul nu a avut posibilitatea tehnică de a evita tamponarea cu pietonul prin frânare, iar potrivit raportului de verificare tehnică a vehiculului și a raportului de expertiză judiciară nr.010787 din 16.02.2016, nu au fost depistate defecțiuni tehnice și neajunsuri în sistemul de ghidare și frânare, totuși acestea din urmă probează circumstanța că inculpatul nu a manifestat prudența cuvenită în timpul conducerii vehiculului, or, în cazul în care inculpatul ar fi respectat în tot cerințele Regulamentului circulației rutiere și văzând autobusul de rută în staționare din care coborau pasagerii, și deplasându-se pe lângă acesta, ar fi redus viteza, și ar fi manifestat prudență sporită, ar fi evitat tamponarea pietonului minor.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiate afirmațiile apărării, precum că vinovată de producerea accidentului rutier se face partea vătămată, care a traversat neregulamentar traseul, deoarece nu poate fi temei pentru eliberarea conducătorului auto de răspunderea penală, chiar și în cazurile în care regulile circulației rutiere au fost încălcate de către partea vătămată. O asemenea circumstanță poate fi considerată de către instanța de judecată drept una atenuantă.

La fel, instanța de apel a respins și argumentul părții apărării, precum că inculpatul s-a aflat mai mult de 3 luni în calitate de bănuț și, respectiv, înaintarea învinuirii a avut loc cu depășirea termenului, deoarece dispoziția art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede exhaustiv în baza căror acte de procedură persoana poate obține statutul procesual de bănuț. Mai mult decât atât, organul de urmărire penală a pornit urmărirea penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, adică pe faptul producerii accidentului rutier. Acea circumstanță că organul de urmărire penală s-a expus asupra presupunerii comiterii de către inculpatul A.Varnali a infracțiunii imputate, prin ordonanța de începere a urmăririi penale, este una nefondată, fiindcă constatarea făcută în această ordonanță referitor la faptul că A.Vranali, conducând mijlocul de transport de model „Opel Astra”, deplasându-se pe traseul R-34, a tamponat pietonul M.Lupu, nu poate fi apreciată ca o constatare că dânsul ar fi săvârșit o infracțiune și nu duce la căpătarea calității de bănuț, nefiind indicat că acesta este pus sub bănuială în comiterea unei infracțiuni concrete. Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț, este acea ordonanță, în care organul de urmărire penală pentru prima dată de la momentul urmăririi penale expune fapta infracțională ca pe o faptă deja constatată și săvârșită de o persoană concretă, în cazul respectiv, această ordonanță este cea din 14.01.2016, după care A.Varnali a fost pus sub învinuire la data de 13.04.2016.

Astfel, instanța de apel a reținut că organul de urmărire penală a respectat întocmai termenele deținerii persoanei în calitate de bănuț, iar cerințele apărării privind încetarea procesului penal, din motivul încălcării termenului aflării persoanei în calitate de bănuț, sunt nefondate și urmează să fie respinse. Mai mult, la momentul înaintării

învinuirii, nici inculpatul și nici avocatul acestuia nu au înaintat obiecții la acest capitol, deci au fost prezenți la efectuarea acțiunilor procesuale, iar potrivit art.251 alin.(4) Cod de procedură penală, acest fapt poate fi invocat doar în cazul în care partea nu a fost prezentă la efectuarea măsurii procesuale, și respectiv, apărarea a omis termenul pentru invocarea acestui temei.

Respins de instanță a fost și argumentul apărării referitor la faptul nesoluționării de către prima instanță a cererii depuse în cadrul urmăririi penale, privind dispunerea expertizei autotehnice și autotraseologice suplimentare, deoarece respectiva cerere a fost respinsă prin ordonanța procurorului din 29.09.2016, care a fost contestată potrivit procedurii prevăzute de art.299¹ Cod de procedură penală, pe când din dispozițiile art.297 alin.(4), se deduce că instanța care judecă cauza soluționează toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată.

Complementar celor enunțate supra, instanța de apel a considerat că prima instanță just a soluționat acțiunea civilă în partea prejudiciului moral considerând că suma dispusă spre încasare este una echitabilă pentru daunele morale suportate de partea vătămată, reieșind din faptul că inculpatul a pus în pericol viața acesteia, cauzându-i suferințe fizice și psihice enorme, suportate în rezultatul accidentului rutier, în urma căruia s-a aflat o perioadă îndelungată de timp în spital, a fost privată de posibilitatea de a ține relații cu prietenii, de a comunica și de a se juca cu alți copii, astfel că i-a fost cauzat un prejudiciu de argement și estetic.

Totodată, instanța de apel a considerat că prematur prima instanță a dispus încasarea prejudiciului material în sumă de 34732 lei, deoarece din actele cauzei nu a fost posibil de a stabili cuantumul acestuia cu exactitate, la acțiunea civilă au fost anexate multiple bonuri de casă, însă unele dintre acestea reprezintă cheltuieli ce nu au tangență cu prejudiciul pretins, iar din declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate se constată că o parte din cheltuielile invocate au fost efectuate în privința stării de sănătate proprii și alimentație, precum nu s-a ținut cont că inculpatul a achitat reprezentantului părții vătămate suma de 7600 lei, din care motiv, instanța a admis în principiu acțiunea civilă în această parte, urmând ca asupra cuantumului prejudiciului material să se expună instanța în ordinea procedurii civile.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Ig.Șcheau în numele inculpatului și inculpatul, care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii; - instanța eronat a interpretat ansamblul de probe administrate în cadrul procesului penal și greșit a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate; - instanța de apel a efectuat doar o apreciere superficială a argumentelor menționate în cererea de apel, astfel incorect a reținut că inculpatul ar fi încălcat pct.46 din Regulamentul circulației rutiere ce i se incriminează; - instanța a acceptat concluziile primei instanțe, deși urma să analizeze chestiunea privind pretinsa vinovăție a inculpatului pentru infracțiunea incriminată prin prisma Regulamentului circulației rutiere; - instanța a ignorat prevederile art.20 Cod penal, precum și faptul înaintării ilegale a învinuirii, interpretând eronat prevederile privind termenul de ținere a persoanei în calitate de bănuit, incorect calculându-l din momentul recunoașterii în această calitate,

pe când urma a fi calculat din momentul emiterii ordonanței de pornire a urmăririi penale, astfel înaintarea învinuirii a avut loc cu depășirea termenului de 6 luni și procesul penal în acest caz urma a fi încetat; - au fost ignorate normele de drept material, din care cauză incorect instanța de apel a admis în principiu acțiunea civilă în partea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului să se expună instanța în ordinea procedurii civile, pe când acesta urma a fi dispus spre încasare de la asigurătorul de răspundere civilă SA „Moldasig”, iar prejudiciul moral dispus spre încasare este prea exagerat, nu s-a luat în considerare rolul reprezentantului legal al părții vătămate și însuși a părții vătămate la survenirea accidentului rutier, care a traversat strada într-un loc neregulamentar.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Din textul recursului declarat se constată că recurenții invocă drept temei prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Instanța de recurs, referitor la invocarea pretinsei erori prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, relevă că *in stricto sensu* prevederile respective și anume, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, se aplică atunci când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*.

La acest capitol, făcând o analiză a criticilor expuse în recursul declarat de către avocat în numele inculpatului și inculpat în raport cu apelul declarat și conținutul deciziei, Colegiul penal constată că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurenți fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și motivat asupra lor, a indicat temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării respectivei soluții, concluzionând asupra vinovăției inculpatului în săvârșirea faptei imputate, concluzii descrise detaliat în partea descriptivă a deciziei instanței de apel (f.d.156-167), inclusiv în pct.4 al prezentei decizii.

Prin urmare, în scopul evitării repetării inutile a alegațiilor instanțelor ierarhic inferioare, Colegiul penal își însușește argumentele enumerate în hotărârile contestate, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, a statuat în pct.37 că art.6§1 CtEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei

De asemenea, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art.27, 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității

lor, care în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatului A.Varnali în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3 lit.a) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal reține că, în conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probatoriului administrat și conform materialelor din dosar, și just a conchis de a menține concluzia primei instanțe, în latura penală și în latura civilă, în partea încasării prejudiciului moral. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, aceasta fiind legală și întemeiată, cu specificarea motivelor pe care a fost întemeiată soluția adoptată.

La fel, instanța de recurs consideră neîntemeiate argumentele recurenților, precum că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii, din motiv că vinovată de producerea accidentului rutier se face partea vătămată minoră care neregulamentar a traversat strada. În acest sens, se reține că participanții la trafic trebuie să respecte regulile de circulație și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente, ceea ce prezumă că din moment ce te-ai urcat la volanul automobilului îți asumi răspunderea de tot ceea ce se poate întâmpla.

Justificat instanța de apel a constatat că de către inculpat a fost încălcat pct.46 din Regulamentul circulației rutiere, la care face referire partea apărării, deoarece din dispoziția aceste norme se subînțelege că conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, *să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească*, în cazurile în care se deplasează pe lângă: *copii, microbuze și autobuze în staționare, lucru de care nu a ținut cont inculpatul*, fiindcă dânsul, deși a văzut momentul staționării autobuzului, nu a redus viteza, întru a se asigura că nici un participant la trafic nu intenționează să traverseze carosabilul, dar a continuat deplasarea cu aceeași viteză, fapt recunoscut de însuși inculpat.

Astfel, faptul că partea vătămată minoră a traversat strada neregulamentar poate fi reținut ca o circumstanță atenuantă, așa precum au menționat și instanțele de fond, reținând-o la individualizarea pedepsei.

Neîntemeiat este și argumentul recurenților, precum că în cauză lipsește legătură causală dintre acțiunile inculpatului și urmările survenite, că este un caz fortuit reglementat de art.20 Cod penal, fapta inculpatului fiind săvârșită fără vinovăție.

La acest capitol Colegiul penal menționează că fapta săvârșită fără vinovăție există atunci când persoana care a săvârșit fapta trebuia să fi fost în imposibilitate de a prevedea împrejurarea care a dus la producerea rezultatului. Însă, reținând pct.46 din Regulamentul circulației rutiere, enunțat supra, Colegiul conchide că infracțiunea săvârșită de către inculpat este una comisă cu vinovăție (imprudență), deoarece dacă inculpatul ar fi manifestat prudență sporită și ar fi redus viteza, ori chiar ar fi oprit în cazul în care a observat autobuzul în staționare, asigurându-se că nimeni nu va traversa traseul, impactul ar fi putut fi evitat.

Prin urmare, din circumstanțele expuse se dovedește indubitabil vinovăția lui A.Varnali în săvârșirea infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, astfel este corectă situația de fapt stabilită de către instanțele de fond, precum și calificarea infracțiunii

reținute în sarcina inculpatului, după semnele componentei prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal.

Motivată este și hotărârea instanței de apel privind agrumentul recurenților, precum că înaintarea învinuirii a avut loc cu depășirea termenului de 6 luni, corect instanța reținând că termenul urmează a fi calculat din momentul emiterii ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț, fiindcă urmărirea penală a fost dispusă nu pe persoană, dar pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal.

Colegiul consideră că este justificată soluția instanței de apel, inclusiv în partea soluționării acțiunii civile, în partea prejudiciului material, prin care acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului prejudiciului să se expună instanța în ordinea procedurii civile, deoarece suma prejudiciului solicitat nu a fost stabilită cu exactitate. În ce privește solicitarea recurentului privind încasarea prejudiciului de la asigurătorul de răspundere civilă SA „Moldasig”, Colegiul penal reține că, într-adevăr asigurătorul indicat avea încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă cu inculpatul, însă nu a fost recunoscut ca parte civilmente responsabilă, potrivit art.73 alin.(2) Cod de procedură penală și în acest caz instanța de apel corect a reținut prevederile art.6 alin.(3) din Legea cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr.414 din 22.12.2006, potrivit cărora reprezentantul de despăgubiri va deține suficientă putere de decizie, în limitele stabilite de asigurător, pentru a reprezenta asigurătorul în raporturile cu persoana păgubită. Numirea reprezentantului de despăgubiri *nu exclude dreptul persoanei păgubite sau al asigurătorului ei de a institui proceduri directe împotriva persoanei care a cauzat accidentul de autovehicul sau împotriva asigurătorului ei.*

În ce privește dezacordul recurenților în partea prejudiciului moral dispus spre încasare, considerând că este exagerat, instanța de recurs conchide că și în această parte instanța de apel motivat a căzut de acord cu soluția primei instanțe, deoarece prejudiciul moral constituie consecințe dăunătoare care nu pot fi evaluate în bani, deci cu conținut neeconomic și care rezultă din atingerile și încălcările drepturilor personale nepatrimoniale. Deși cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale se stabilesc prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării.

Astfel, instanțele de fond au luat în vedere atât suferințele fizice pe care partea vătămată minoră le-a avut de suportat în urma accidentului rutier, în rezultatul căruia s-a ales cu vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, precum și în urma intervențiilor chirurgicale pe care le-a avut de suportat imediat după accident, cât și suferințele psihice generate de imposibilitatea desfășurării de către partea vătămată a unei vieți active în cadrul școlii, urmare a vătămărilor corporale produse de accident al căror efecte subzistă într-o bună măsură și în prezent. Această stare de fapt evocă indiscutabil temeinicia daunelor morale în suma dispusă spre încasare.

Reținând cele expuse supra, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței

de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Ig.Șcheau în numele inculpatului și inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Șcheau Igor în numele inculpatului Varnali Alexandr și inculpat, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 iunie 2018, în cauza penală în privința lui Varnali Alexandr, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 decembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan